

Universitätsbibliothek Wuppertal

Flavii Philostrati quae supersunt

Philostratus, Flavius

Turici, 1844

Notae

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5613](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5613)

NOTAE

IN

PHILOSTRATI IMAGINES.

et verum, si fallor,
colliguntur interpunc-

ANNALS

OF THE

PHILOSOPHY

NOTAE

IN

PHILOSTRATI IMAGINES.

PROOEMIUM.

379, 1. Apte confert Jac., quae leguntur V. A. 34, 4. — 2. cf. V. A. 90, 33 ubi dicitur *ἡρώων πάσα ποιητικὴ ἔχουσιν*. — 4. Eadem sunt in disputatione V. A. 34, 12 ibidem agit de *μιμήσει*, 10—28. — 7. *λυγδίνην ἢ τὴν Παρίαν*. Haec diversa habet Philostr. contra Plinii H. N. XXXVI, 13. Hesych. s. v. *λύγδος* et Schol. Pind. N. IV, 81 sententiam. — 15. *Ἀριστοδῆμος*. » Puto esse eum, quem nominat Clemens Alexandrinus Stromatum primo (225 ed. H.) *ἐν τοῖς περὶ εὐρημάτων*. Kim. Errat. — 16. De Eumelo cf. V. S. 246, 28. — 19. *δέ μοι* correxit Jac. in not. ad h. l. — 20. » Neapolitanus agone musicum certamen fuit, antiquum Graecorum institutum, qui primi Neapolin deducti sunt. Meminit ejus Statius, et in eo ipse certavit, et Strabo libro V (246 = 377), ubi loquitur de Neapolitanis: *νυνὶ δὲ πεντητηρικὸς ἱερὸς ἀγὼν συντελεῖται παρ' αὐτοῖς, μουσικὸς τε καὶ γυμνικὸς ἐπὶ πλείους ἡμέρας ἐν ἀμύλλῃ τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα*. Invectum hoc certamen Romam a Nerone, qui a Neapolitanis exemplo sumpto in urbe sua constituit. Nummi Neronis: certa. quinq. Rom. Co. Sc. Kim.

380, 3. cf. Vitruv. VI, 3, 8. Plin. XXXV, 10. XXXV, 27. 4. Sic Lucianus, de domo §. 1 laudat *οἶκον — γραφαῖς ἀνθηρότατον*. — 5. Respicit huc Philem. s. v. *συγκριτικὸν ὄνομα*. — 6. *δεῖν* a Jac. ejectum revocavi, quia scriptoris usus requirit. cf. V. A. 66, 25. 68, 8. 82, 26. 84, 6. 99, 24. 135, 15. Ner. 339, 15. al. — 9. *προβεβλήσθω* gl. in β: *πρὸ τῶν ἄλλων ἔστω*. in γ, g: *προκεκρίσθω*. — 11. *φράζοιμι*. Singularem praetuli ob locum similem V. A. 163, 25.

I.

13. De Scamandri repraesentatione cf. Müll. Arch. p. 617, eundemque de hac imagine, p. 432, et Inghirami Gal. Om. II, 156; maxime vero, quae adscripsit Welcker: » aqua apparebat per campum effusa, unde pectore aut umbilico tenus humana fluvii figura emergebat eaque retroversa et manus ad insequentem Vulcanum tendens deprecantes. Fluminis ripas flammae lambebant per latum campum et circa pedes maxime Vulcani in fluvii figuram irruentis ludebant. — 22. Nec Euphranoris Vulcanus claudus erat. cf. Favorin. in Dionis. Chrysost. ed. Emp. 533 (466 ed. Mor.). — 24. De Como post Welckeri uberrimam dissertationem vide O. Jahn Vasenbilder p. 26 sqq. Gerh. Ant. B. 256, n. 47. — ib. *ὁ δαίμων*. h. e. persona allegorica, cf. Welcker l. c. 211 sqq. genius nocturnae post comissionem vagationis.

381, 3. » Noster sponsus coenam jam reliquerat, sed produci eam a juvenibus ultro ingressis post sponsi discessum apud Romanos quoque esse solitam observat Cilano Antiqu. Rom. IV, 1024, 1026. W. — *προβόλιον* sane venabulum est. Similem locum accomodate laudat Jac. ex Luc. D. D. 11, 2. — 17. Hinc profecit Philostr. Jun. p. 878. (127, 15). — 19. Si verum sit *ὑπόδημα*, valde notabilis transitus a substantivo ad verbum. — 26. Ad hanc imaginem, cujus formam his verbis indicat Welcker: » recte dicitur pictura *θηρία συμβάλλειν ἀνθρώποις*, quaedam a bestiis mutuata humanae insinuare figurae, non *ἀνθρώπους θηρίοις* paullo post » fit probabile *μύθος* Aesopeos pueros fuisse ferinis vultibus et auribus, cornibus, pellium etiam fortasse amictu varie distinctos » adhibeantur etiam Müller Arch. 461 et Thiersch Kunstbl. 1827, p. 73 sqq.

382, 1. De Aesopi praestantia cum poetis sceni-

cis comparati cf. V. A. 90, 29. — 4. »Ingenii contentionem in fabulis inveniendis cum animi hilaritate et fronte remissa conjungendam esse indicatur.« W. — 10. οἱ λόχοι. τὰ τάγματα τὰ κοινῶς ἀλλήγρια. Sch. ib. ἐν ἀδύμῳ εἶδει vellet Jac. sed praepositio abest etiam 380, 22. — 12. cf. Eur. Phoen. 184. (180 ed. G. Herm.) — 14. Haec ad scenographiam faciunt. cf. Böttiger Archaeol. d. Mal. 310. Müller, Arch. 441 sqq. — 20. ἐν-τρυνφές proponit Unger Zeitschr. f. Alterth. 1842, p. 1187. — ib. Si respicit Plat. Rep. 474, d. e. videndum, an μελιχλώρων hic quoque reponi debeat, quod ex Theocrito X, 27 et plerisque nostris libris restituimus Heroic. 323, 3. — 22. cf. Eur. Phoen. 1091. Ibi Bruckium sequor πλευρῶν pro λαιμῶν scribentem ex lectione Par. A. πλοιῶν, quippe cui ex hoc loco nova auctoritas accedit, nisi praestat πλευρᾶς. Similem imaginem exhibet Inghirami Mon. Etr. I, p. 674. — 23. Accuratus hunc locum describit Ulrich's Topogr. Theb. in Abhdlg. der Königl. Bayerischen Akad. 1841, p. 424.

383, 1. cf. Müller Arch. 618. Himer. Ecl. 15, p. 246. — 3. οἶον cum Welckero referes ad verba ἐκ τοῦ ὕδατος. — 7. De sistris vide Cr. S. II, 234. Böttiger Kunstmyth. I, 149. Non recte Sch.: τὰ σεῖσθρα δηλονότι, οἷς αἱ τίτθαι χρῶμεναι ψυχραγωγοῦσι τὰ δυν-πνοῦντα (an δυνπνοῦντα?) τῶν παιδίων. — 8. Luc. Rhet. Praec. §. 6 valde accommodatus ad hanc imaginem locus est. Scribe illic ἔππον τον ποταμίων pro ἔππον τον ποταμίων. Praeterea cf. Spanh. de U. et P. N. I, 172. — 12. Idem fere legitur V. A. 123, 6. »Daemonem, quem non Nili, sed Nili fontium Genium recte vocaveris, capite tibi finge summam tabulae marginem attingentem, (Pindari ἀνδριᾶς ἑκατοντόργυνος) aquas ex urna, tanquam ex nubibus, effluentem, fontique hinc orto pedem, Neptuni more, et quidem ad constituendum inundationis Niliacae modum Cubitorumque numerum imponentem.« W. cf. etiam Müller Arch. 612, 5. — 15. vide Müller Arch. 590, ubi laudantur G. Giust. II, 128. Bouill. III, 46 (basrel. 14.) Zoega Bass. 90. Respicit auctor ad Plat. Symp. 185. unde proficere etiam Himer. ecl. 10, p. 180. Claudian. X, 72. — 18. πορεύονται ἀντὶ τοῦ ἄγονται. πρὸς γὰρ τὸ »πτόρθοι« οὐκ εἶναι τὸ ἀνατρέχειν. Sch. 22. ἐφ' ἐστρίδες. λέγεται ὁ ἐπενδύτης ἐφ' ἐστρίδες. Sch. — 24. οὐδὲ — νόμης expressit Aristaenet. II, 25. p. 105 ed. B. — 25. σμά-ραγδος· ἡ πρόσκινος λίθος. Sch.

384, 2. Nescio an hunc locum ante oculos habuerit Claudianus epithal. Pallad. et Celerinae v. 10 sqq. — 3. καθ' ἐνδοντας. τοὺς κοιμωμένους καὶ ἡρεμούντας, ἀμφοτέρων γὰρ τὸ τῆς λέξεως σημεῖον. Sch. — 13. Similia παλαίσματα describuntur a Luciano Anach. 1 et 31. Adde G. Ambrosch. in Annali dell' Inst. V, 84. — 16. Mira annotatio Scholiastae: παλαιστοῦ

ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος λέγεται, ὥσπερ δρυτόμος οὐ μόνον ὁ τέμνων τὰς δρῦς, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι δένδρον. — 17. Leporem animal Venerium illustrant R. Rochette Mon. ined. pl. 42, 1 et quos laudat M. Arch. 590, etiam Gerhard Auserl. Vaseng. I, 186 et Archemor. p. 26. Antike Bildwerke, tab. LVI. Welcker Nachtr. 237. Panofka Annali dell' Inst. V, 272 sqq. — 28. ἔρω-τες ἄτοποι. cf. V. A. 90, 33. — 29. βιαίφ τεχνῇ. cf. V. A. 110, 13. — 31. ἐκείνῃ hic adverbium est, καὶ autem ante κατὰ τί praefixum enuntiato explicativo: ubi tandem est et in qua illarum malorum parte?

385, 3. De speculis Veneri dedicatis cf. Müll. Arch. 402. — 7. Ejusdem argumenti imagines vide apud Millingen uned. Mon. I, pl. 4, 5. Inghirami Gal. Omer. III, 84. — 8. Sic etiam Libani IV, 192 laudat τὴν μελίαν. — 13. cf. V. A. 51, 18. — 15. τὸ μέλαν ἄκρα-τον similiter appellat Ach. Tat. I, 8, 24 ed. Jac. adde Callistrat. 894. — 16. Nox repraesentabatur ipsa in hac imagine. cf. Tölken, über das verschiedene Verhältniss der antiken und modernen Malerei zur Poesie, p. 15. — 17. cf. Panofka le lever du soleil, p. 15. — 23. Hanc picturam nuper O. Jahn illustravit, Vasengem. p. 36. Vas nostrae imagini simillimum edidit Gerhard Auserl. Vaseng. I, 48. Amymonen cum Cerere comparat Th. Panofka, Annali dell' Inst. IV, 192. — ib. Homericus locus est II. v, 17.

386, 9. cf. H. Od. 1, 234. — 11. Agit de hoc picturae genere Müll. Arch. 701 sq. — ib. Respicitur H. Od. 1, 108. — 12. cf. H. II. φ, 350. — 16. Vellem nunc repositam Jacobsii correctionem τῷ ἀνέμῳ, cum vix dubium sit, quin alludatur ad Homericum ἀνεμοτρεφές, cf. H. II. 1, 256. Toupius tamen ad Schol. Theocr. p. 216 τὸ ἄνω scribebat, probante Boissonado ad Eunap. p. 194. — 21. ἐπιπόλαιοι τινες licebat recipere confirmatum ex Heroic. 292, 5. — 26. Jac. h. l. comparat Claudian. epithal. Pall. et Celer. 109, plane congruentem.

387, 1. cf. Böttiger Kl. Schr. II, 186. — 5. cf. Boiss. ad Aristaenet. 378. — 12. Jacobsius eximiam suam emendationem οἱ μάλλοι confirmat loco Hesiod. Epy. 233. — 16. Videtur huc respicere Theoph. Simoc. ἀπ. φνσ. p. 10. ep. 18 ed. Boiss. Adnotat Huet.: »hanc de palma opinionem refellit Abraham Cichelens. Hist. Arab. ad calcem Chronici Orient. cap. 14, p. 221, id sibi testiculato visum et agnitum perhibet.« — 22. Mercurii symbolum, lyram, de harmonia mundana explicat Gerhard Auserl. Vaseng. I, 73, de siderea idem ibid. I, 149; cum Pane Arcadio eundem habet Panofka Arg. Panopt. p. 22. — 23. Amphionem discipulum Mercurii, cui primus aram Thebis erexit (Paus. IX, 5, 4.) tractavit Panofka Weihgesch. p. 29. Adde Gerh. Auserl. Vaseng. I, 88. Müller Denkm. d. a. K. II, n.

326 et Welcker Tragœd. 818. — 26. H. II. δ, 105. — 27. De accentu adj. *πριονωτά* cf. Lobeck ad Soph. Aj. p. 486.

388, 3. *ὀμφαλοί*, quorum bis h. l. mentio fit, umbilici sunt, flavo colore insignes, inque iis nervi erant tensi. Magas complectebatur inferiorem nervorum partem, superior *κολή* erat, h. e. magade non substrata. Omnes nervi *ἀπαντῶσι τοῖς ὀμφαλοῖς*, quod moneo, ne quis erret de distinctione τὰ μὲν — τὰ δὲ. — 9. *ἀποθέων*. οἱ πρὸς Ὀμήρου καὶ οἱ μετ' Ὀμήρου ποιηταὶ λέγονται ἀπόθετοι, ὅτι τὰ σιωπηθέντα ὑπ' ἐκείνων λέγουσιν οὗτοι. Sch. — 12. τῷ ποδί. Sic Dio Chrys. 259 ed. Emp. (427, R) οἱ ἄν — τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν. — 15. cf. Müller Orch. 242. — 18. Phaethontis casum vide G. di Firenze St. 97. Wicar II, 8. quos laudat M. Arch. 611. Tölken I. l. citat Millin G. myth. 83 ectypum, quod invenitur nostrae imagini persimile etiam apud Bouill. III, 49. — 21. »Inter Noctem advolantem et Horas aufugientes in medio erat Solis orbis i. e. ipse solis auriga ruens stellasque tenebris obortis, quae quidem simul per colorem expressae erant, apparentes secum trahens.« W. — 22. ὁ δὲ ἡλίον κύκλος. »Etsi deus non aderat, lumen tamen ejus jam in terram decidit, quod pictor haud dubie radiorum circulo vel circum Phaethontis caput vel supra singulorum equorum capite appicto significaverat.« W, qui adhibet h. l. Millin Tombeaux de Canosa tab. 5. Millin Vasc. coll. maj. I, tab. 15. II, tab. 49. Dubois Maisonneuve tab. 29 et Euripidis locum El. 464 ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάνει φαέθων κύκλος ἀελίοιο ἵπποις ἀμπεροέσσαις.

389, 1. cf. Welcker Trag. 601. — 3. cf. Himeror. XIV, §. 7 et Geel ad Dionem p. 318. — 5. Olores abituri sunt, itaque praesto iis est *Ζέφυρος ἐνόδιος*. — 6. Tres Heliades fuisse statuit W. ex Eur. Hippolyt. 738. Eas conversas in populos habet numus g. Accolejae cf. Eckhel II, 5, 118. — 7. *παρυφαῖς*, quod jampridem Jac. conjecit, (postea autem praelulit *σφυροῖς*) reposui haud cunctanter. cf. Böttiger Vasengem. II, 91. Gerh. Ant. B. 156. — 12. τὸ γὰρ χρώμα δεξάμενον. Lectio *σχῆμα* ducta videtur ex glossa τὸ σχῆμα τοῦ χρώματος δόξαν ὑποδοχῆς παρέχοντος. Similis transitus a numine fluvii ad ipsum fluvium invenitur jam apud Hom. Od. ε, 452. τὸν δ' ἐδάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοάς. — 14. cf. Paus. V, 14, 4. — 15. Verba τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὁχθῇ γύναια patet irrepsisse huc ex versu 5. — 20. *θυρίδες τὰ κοινῶς παραθύρια*. Sch.

390, 1. De marmore Synnadico, quod ad pagum Docimiam effodiebatur cf. Strab. XII, 577. — 4. Jac. laudat Xenoph. Symp. IV, 23. — 5. Sic Ach. Tat. 14, 13 ὅσῃτα καὶ πρῶτα μέλλον ἱππάεσθαι, ubi vide not. Jac. — 22. ἐφ' Ἱερὸν. cf. V. S. 226, 4, cum nota. — 25.

Verba pueri inseruntur, deinde ait periegeta *τί φήσεις*; h. e. noli mihi succensere, si te amplius detineo, restat enim thynnorum captura, quam ab initio enarraturum me esse pollicitus sum. Apertissimum hoc est indicium lacunae in principio capitis, de qua frustra dubitare VV. DD. — 27. *τεχνάζοντες. δειλάζοντες. δέλας γὰρ τῷ χωρήματι τοῦ κύρτον ἐμβάλλονσιν*. Sch.

391, 1. cf. Böttiger Amalth. II, 302 sqq. — 3. vide Plin. H. N. IX, 15. — 4. De thynnorum phalange agit etiam Plut. sol. anim. 979. f. — 7. Thynnoscopium hoc illustratur ab Ael. H. A. XV, 5, ubi vide Jac. not. — 8. *ξύλον. ὃ λέγεται θυννοσκοπίον*. Sch. — 10. *μυριάδας. εἰάν εἰκόση τυχὸν τὴν ἐπιπολῆς αὐτῶν ἐπιφάνειαν εἶναι ἑ χιλιάδας, ἐντενθὲν συνάγει εἶναι τὸ πᾶν χιλιάδας τὸ εὖρος τε καὶ τοῦ βάθους αὐτῶν ἀριθμονύμενον*. Sch. — 14. Jac. insertum velit *ἄθρε* s. *ῥρα*, nihil tamen deest, sed absolute accipienda verba τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. — 22. *Ἀστραπὴ* et *Βροντὴ* expressae olim ab Apelle sunt, Plin. H. N. XXXV, 36, 17, quem pictor hujus imaginis secutus esse videtur. Vide de ea etiam Tölken I. c. p. 21.

392, 1. »Thyrsi arbores, i. e. arundo, unde fiunt thyrsi.« W. — 3. Respicit Eur. Bacch. 723. *πᾶν δὲ συνεβάνχετο ῥος*, et 707. *κρήνην ἐξανῆν οἶνον θεός*. — 5. cf. M. Arch. 620. — 7. *ἐλάτην*. adhibe h. l. Creuz. zur Gall. etc. 59. ib. *πηγὴ ὕδατος* spectat ad Actaeonem. — 9. cf. Schol. Theocr. II, 45, cujus poetae locum Jac. excitavit ad 392, 28. — 11. Similia leguntur Heroic. 287, 28. — 17. Ut vas apud Bröndsted, Reisen II, 315, qui laudat praeterea Pitt. Ere. II, 16. — 18. *ἐκ μόνου τοῦ ἐρᾶν γεγο.* »Hoc rhetorice auctum est, nam ex corpore etiam et habitu cognoscitur Bacchus.« W. ib. *ἡνθισμένη*. Significatur »pictis intextum vestibus aurum« ut ait Ovid. III, 556. — 19. *κνυβάλοις χρ.* quod facientes saepe exhibentur bacchae, ut apud Bouillon III, basrel. 7, 2. — 21. *ῥόδοις*. cf. Cr. zur Gall. 52 et Ein altath. Gef. 30, 67. — 22. Anacreontium dictum repetit Ach. Tat. 10, 18. — 23. *τὸν Ἀθηναῖον καπνοῦ* fortasse ex nostro loco duxit Lib. I, 23.

393. De fabula Pasiphae cf. Böttiger Kunstmyth. I, 342. Cr. Symb. III, 140. Daedalus comparet etiam in nummis urbis Phaesti, qui in anteriore parte virginem cum tauro repraesentant, cf. Streber Num. gr. T. II, 5—7 et Panofk. Berl. Ak. 1840, p. 375 laudantem Millin G. myth. CXXX, 486. CXXXII, 487 R. Rochette Peint. antiqu. inedit. Pl. II. — 8. *ἀνυποδησίῃ — κοσμοῦνται*. Redeunt eadem V. A. 5, 11 et 115, 9. — 19. *βλ. ἀμήχανον*. Ea verba adhibet R. Rochette, Peintures antiques, p. 399. — 21. Huc respexit, opinor, Heliod. III, 170. — 25. Hunc mythum in amphora expressum Millingiana tractavit Ritschl

Annali dell' Inst. di corrisp. Archaeol. Vol. XII, 1840. p. 171 sqq.

394, 12. Jac. laud. Ap. Rhod. I, 753. — 13. De conjuncta cum Pelope in curru Hippodamia cf. Ritschl l. c. 173. not. 1. Combe Terracott. 34. — 14. cf. Ritschl l. c. 176. — 19. Numerus occisorum procorum ductus est ex Eoeis, Pind. Ol. I, 79, et Sophoclis Oenomaos, cf. Welck. Trag. 354. Vide etiam Paus. VI, 21, 6 sqq. — 20. δίκη h. l. usurpatum est ut Aesch. Choeph. 990. ἔχει γὰρ αἰσχυντήρος, ὡς νόμος, δίκην. — 21. Pluribus agit de ista imagine Otto Jahn in diss. „Pentheus und die Maenaden,“ Kiel. 1841, p. 7 sqq. afficta ratus, quae ad descriptionem regionis pertinent. At potuit illa recentior esse, eoque tempore nata, quo Ludii ars jam vigeat. — 26. ἐπισπῶσα τῆς χαίτης. cf. laudata Welckero Millin Gall. Myth. tab. 53 et Marm. Taurin. I, tab. 9, p. 91, ubi idem invenitur gestus. — 28. λέοντος. Inde in gemma apud Köhler „Descr. d'un camée du cabinet Farnese“ Petersb. 1840 et apud Jahn l. c. tab. I, 4 appareť Pentheus sub pelle leonina, si vera Jahnii interpretatio p. 13 sq.

395, 1. cf. Eur. Bacch. 1170 et 1190. — 3. cf. Eur. Bacch. 303. — 4. αὐτὰς facile refertur ad filias Cadmi, quae ante oculos erant spectatoribus. — 9. Huc respicit Aristaenet. II, 5 p. 78 ed. B. — 14. cf. Ovid. Met. IV, 575. — ib. cf. Welck. Trag. 810, agentem 19. de Cadmo Euripidis. — 19. ἡ Ἀνδῶν γῆ, „quam primam ille ad cultum suum adduxerat.“ J. — 23. De Marone cf. ad 294, 9 citata. — 26. ὡς δ' ἐκπλήττοι scribi malim, ut legitur 420, 15. ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἡπειρώτης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο. — 27. cf. Gerhard Auserl. Vaseng. I, tab. 49.

396, 1. ὁ φθαλμοῖς. Praeter Aesch. Suppl. 730. Aristoph. Ach. 95 inspicie Mus. Capit. IV. tab. 34. Dubois Maisonneuve tab. I. Winkelm. Mon. ined. tab. 22. Pict. Hercul. I. 46. laudante Welckero ad h. l. etiam Lenormant in Annali dell' Inst. IV, 315. — 2. δοκεῖ, quod solus I praebet, tueantur exempla ut 38, 31, 217, 29 et maxime huc faciens 145, 4. δοκεῖ μοι βαλανείῳ ταῦτα εἰνάσθαι. — 5. Aliam caussam vide apud Gerhard Ant. B. 175. — 6. cf. Panofka Terracotten des Berl. Mus. p. 15. Gerh. Auserl. Vaseng. I, 147. etiam 193, ubi pugnans Dionysum adversus gigantas panthera comitatur. — 7. Malum progignentem uvas et hederam pro simulacro pristino ipsius dei habet Gerhard Auserl. Vaseng. I, 176 qui adhibet Cl. Alex. I, 25, p. 418. Cum poculo hanc navem comparat Lenormant Annali dell' Inst. IV, 316. — 12. Gerh. l. c. I, 121 Neptunium delphinum etiam Dionysos et Apollini antiquitus sacrum fuisse demonstrat. Mutationem vide descriptam ab Ovid. Met. III, 671. — 15. Jac. καὶ κεύει mutabat in καὶ χλεύει. — 18. cf. Ael. H. A. XII,

45. Böttiger Kunstmyth. II, 331. — 20. De hac pictura pluribus egi nuper in diss. de pinacotheca quadam Neapolitana p. 10 sqq. — 22. Post Ὀλύμπῳ Jac. inseritum velit καθημένῳ παρὰ τὸ ὕδωρ. — 27. ἐπιπάττονται ut Luc. D. mar. 15, 3.

397, 3. cf. Welcker Akad. Kunstm. p. 26. ed. 2. de satyris apud fontes sedentibus. — 8. Isid. Pel. haec expressit p. 564 et 618. — 12. Eadem corona ornatus est satyrus in Museo Florentino, cf. Montefalc. Supplem. I, 63. Welcker l. c. p. 28. — 14. Aristaenet. huc respicit II, 5, 78. — 20. Himer. ecl. XVI, 252. ib. σάτυρος χορευτὴς τοῦ Διονύσου παρὰ τὸ σάθῃ σάτυρος καὶ σάτυρος. καταφερὲς γὰρ τὸ γένος τῶν σατύρων. καὶ σάτυρος ζῶν. Sch. — 24. cf. Creuzer Studien, II, 304. Müller Archaeol. 575.

398, 1. Ἴπποι. Inde Ἴππιος dictus est satyrus apud Gerhard Rapp. Volc. p. 174, 671. Adde Cr. zur Gallerie etc. p. 48 et 106. Gerhard Auserl. Vaseng. I, 184. — 3. cf. V. A. 124, 6. — 5. Heyne auritum Midam inde repetit, quod et ipse fuerit satyris adscriptus. — 9. Fabula Narcissi illustratur a Creuzero ad Plotinum de pulcritud. LXI sqq. adde Symb. I, 23; tangitur a Welckero Akad. Kunstmus. p. 52. Imagines vide enumeratas a Müll. Arch. 644, ex quibus hic repetito Pitt. Erc. VII, 28–31. M. Borb. I, 4. II, 18. M. Flor. II, 36, 2. Impr. dell' Inst. I, 73. — 11. Ἀχελόῳ. cf. Plat. Phaedr. 230, b. — 15. Ante ὄθεν Jac. supplet καὶ νάρθηκος, quod excidisse verisimile, nisi hoc jam insit verbis ἔλιξι καλαῖς et καὶ βοτρυών μ. cf. Val. Flacc. II, 269 pampineamque qualis ventosis ictibus hastam. — 17. ἐπὶ τῷ μετράκῳ φνόμενα. ut in Impr. dell' Inst. I, 73. — 20. κηρῶ. „cerae adhibitae ad picturam.“ J. προστέτηκας. τῷ ὄντι δηλονότι ἐν τοῖς λεγομένοις κηροχότοις. Sch. — 22. εἴτα restitui pro inducto a Jacobsio εἴτι, cf. 80, 20. 103, 6.

399, 1. „Dextram lumbo inniti ait Philostr., quo manu fortiter in lumbum dextrum pressa nates, quas pro praecipua venustatis parte habet, in alteram partem compactae appareant.“ W. 4. ἄσθμα. ἀσθμαίνονσι γὰρ καὶ οἱ ἐρωτῶντες (sc. ἐρωτῶντες τῷ πνεύρι τοῦ σφοδροῦ πόθου συνεχόμενοι. Sch. — 5. cf. Pitt. Erc. VII, 31. — 14. vid. Nicephor. I, 537. — 15. hyacinthus flos funebris est, cf. Panofka Annal. dell' Inst. 1830 p. 345. — 19. Eadem constructio est V. A. 158, 37. — 21. De hac adoratione διακοβολίας cf. Krause Gymn. 920 et quae contra protuli in Annal. Vindob. XCV, 174. — 26. τὸ μὲν κεῖται. Fabulam explicat Gerh. Auserl. Vaseng. I, 54. Antike Bildw. p. 54.

400, 3. ὁ Ζέφυρος, imago occidentis Solis, qui diem tollit. cf. de Witte Naissance et éducation de Bacchus, 10. — 5. πάντων ἀνθρώπων ut est in versu laudato a Welckero: aura parit flores tepidi secunda

Favoni. — 7. Ad rem vide Lobeck Aglaoph. 123, Curt. Inscr. gr. in Rhen. Mus. 1843, p. 98. — 14. Exprimatur locus Aristoph. Equ. 293. — 20. »Color numinis, quod flumini illi praeerat, οἶνον, quem funderet, ἀκρατον esse significabat.« W. — 21. Tritones bacchicis thiasis adjunctos vide Gerh. A. V. I, 39. — 22. ἀναφυσῶσιν. »ut delphini solent, sursum efflant.« W. — 24. Sileni numen Philostratus ubique singulari numero commemorat. cf. 421, 18. — 25. Silenus et Comus sequente Oeno conjuncti sunt apud Gerh. Auserl. Vaseng. I, 180. cf. de appellatione δαίμονες Panofka (Annali etc. 1830, p. 321.) praeterea Gerh. A. B. 219.

401, 1. Vide de hac imagine diversa ratione a VV. DD. divisa F. Thierschium Kunstblatt 1827, p. 69. Toelken über das verschiedene Verhältniss der antiken und modernen Malerei zur Poesie, p. 24. Welckerum p. 360 sqq. et nostram disputationem de pinacotheca p. 10. Müller Archaeol. p. 564 laudat ut similia Mus. Piocl. I, 5. Lippert. Suppl. 1, 186. — 5. cf. Paus. V, 11, 2 extr. — 6. cf. H. Od. ζ, 42. — 8. Hic locus adhibetur a Schol. Theocr. V, 15. Comparetur V. A. 91, 29. — 14. Quid significetur antro et boum raptu diserte docet Gerhard Auserl. Vaseng. I, 71 et 74. — 25. De Amphiarao cf. Welcker Schulztg. 1832, p. 150, Eckermann, Melampus p. 52, Toelken l. c. p. 10, Müller Arch. 644 ibique laudata. Eudocia p. 23 nonnulla ex hoc capite in violetum transtulit. ib. δνοῖν. »Bigae erant, quibus vates etiam in anaglypho Pamphyliano et in Antimachi Thebaide, secundum Schol. Pind. VI, 21 et Statium vehitur; alii dant quadrigas; Sophocles apud Strab. IX, 399 (275) Eurip. Suppl. 950. Propert. II, 34, 39; vasculum etiam Millingenianum tab. 20, 21.« W. ib. verba εἰ μὴ ἄρα 'E. minime interpolatorem redolent, quamvis ita existimaverit Valckenaer ad Eur. Phoen. p. 19.

402, 2. cf. II, γ, 243. — 5. Sophoclea verba (fr. 781 ed. Dindf.) videntur hic respici. — ib. λευκοί. ut Eur. Phoen. 172. Pind. Ol. VI, 22. — 10. φροντιστήριον. Heroic. 294, 7 dicitur σοφὸν ἄδον. — 11. cf. Paus. II, 13. — 13. »Candidus vestitus refertur ad diem, quo et ipso interdum somno indulgemus.« J. Cornu ad somnum rectius refert Heyne; cf. nunc etiam Gerh. Ant. B. 245. et de ipso 'Ονειρῶ ib. 262. — 15. Respicitur haec imago ab A. Feuerbach, in Annali dell' Inst. XV, 248. — 16. γλοῦνην σὺν. cf. H. II, ι, 535. — 18. H. II, ι, 542. — 19. Eugenic. hinc profecit p. 157. — 26. cf. infra 413, 11, ubi legitur παρακῆθται ὄνειρατι, ὡς φασιν.

403, 2. στικτοί. De Phrygio opere cogitandum, quod illustrat Harduin ad Plin. H. N. VIII, 48, §. 74. — 3. Incoetilia, Gallorum artificium, tractat Plin. H. N. XXXIV, 17, §. 48. — 8. κόκκος Μηδικὸς idem videtur ac qui 360, 7. dicitur Βαβυλώνιος κόκκος. — 11. σκυ-

θροπάζειν. Facit huc Plin. H. N. IX, 38, §. 62: laus ei summa in colore sanguinis concreti nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens. ib. ἐλκεῖ. διὰ τὸ μὴ εἶναι λίαν ἐρυθρὸν καὶ μετέχειν τοῦ κραινοῦ. Sch. — 12. Ἰδῆς ἄνθει vix videtur explicari posse, sed hic et infra 434, 3 praestabit T. Hemsterhusium sequi, quam Moschopulum, qui Ἰδην nescio quam herbam esse opinatur. Verbis ἄνθει ῥαίνεται apte adhibet Jac. Pind. O. VI, 55. — 17. Obversabatur scriptori Xenoph. Ven. c. 10, unde etiam vs. 20 expressus est. — 18. πρὸ βόλια vide descripta a Feuerbach, Annali dell' Inst. XV, 263. — 20. Λοκίδας Oppianus Cyneg. I. 374 et Anyte apud Pollucem V, 48 commemorant. — 23. σκῶν κεφαλαί. cf. Xenoph. Ven. c. 6, 13. — 25. Nescio an nostrum locum respexerit Liban. IV, 1065 a Jac. adhibitus.

404, 6. Similes imagines vide descriptas apud Ach. Tat. III, 7, 8; Luc. de domo §. 22. cf. praeterea Welckerum et ad h. l. et Trag. 644 sqq. cum nota Guil. de Humboldt. 658. ib. Αἰθίοπες — αἰθίος nominativi absoluti s. pendentes sunt. — 8. cf. Eur. Andromed. fr. 2 et ad 10 fr. 6. — 12. De Amore juvenis speciem habente cf. Gerh. A. B. p. 254, n. 27. — 13. ἀνεβάλετο. eae preces servantur Androm. fr. 11. cf. Welcker Trag. 655 etiam Ep. Cycl. 353. — 15. λευκή. »Andromeda vel coram popularibus nigris albo colore ut venustiore depicta est, cultu etiam Graeco, quia delectare et pulcri sensui blandiri ante omnia volunt artifices.« W. — 19. Respicit fortasse ad H. II, ω, 602. vid. Welcker Tril. 385. ib. γάλα ὀρέγοντες. Hic quoque Euripidem exprimit. cf. fr. 33, et Welcker Trag. 657. — 28. ἀγῶνων repete ex Pind. O. I, 85.

405, 2. cf. Pind. O. I, 80. ib. ἀνάπτων — ἡρηκότες. Haec verba illustrabunt Welcker Trag. 354. Ritschl in Annali etc. 1840, p. 181. Ex veteribus inspicatur praeter Philostr. Juniores, 874 (123, 14 ed. J.) Val. Flacc. IV, 182, Schol. Pind. Isthm. IV, 92. — 3. χροσὸν ἄρμα. cf. Pind. l. c. 87. — 4. τὸν Αἰγῶνα. »Philostratus fabellam respiciebat, juxta quam Pelops immortalibus equis Neptuniis per mare ad Peloponnesum vehitur. Eur. Or. 994. Cic. Tusc. II, 27.« W. — 8. cf. Heliod. III, 3, p. 111. — 10. Pind. O. I, 26. — 12. Respicit Aristoph. Av. 1112: ἀλλ' οὐτοσί τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων. — 16. Paucorum librorum lectionem οἱ ἄλλοι tuetur satis Herodot. I, 10. Ad sententiam cf. Winckelm. Opp. IV, 192. VII, 134. — 19. Noctu invocatur Pelops Neptunum etiam in Pind. O. I, 71. — 20. De rhopographia vide quae docet Welcker ad h. c. 395, deque xenii Bekkerum Char. I, 222.

406, 4. cf. H. Od. η, 120. — 9. cf. Aristoph. Pac. 520. —

II.

15. Simillimus virginum Veneriarum chorus exhibitur apud Winckelm. Mon. ined. 47 repetitus a Zoega Anagl. 20. Adde Maisonneuv. 23. — 16. cf. Asclepiad. in A. P. VII, 217. ib. Ad propositam lectionem παρὰ τοῦ γήρεως cf. 403, 11 et 407, 1. — 18. ἔδους. Nulla causa est, cur Venus appelletur h. l. Αἰδώς, meretricum scilicet dea, nec solet Philostr. hunc in modum apponere substantiva nominibus propriis. Quod reposui, invenies in V. A. 65, 11: οὐ (Paphi) τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἔδος. — 18. μεμνηότος ἔλ. »Ex sectis eboris tessellis coagmentatis.« J. — 19. λιβανωτοῦ. cf. Pind. Scol. fr. 88. (87. ed. Boeckh.) 3. — 20. Σαπφούς. »Dixeris sophistam respexisse ad locum quendam poetriae de sacro Veneri peracto, qualia plura in ejus carminibus fuisse suspicari possumus ex Himer. Or. IV, p. 328.« J. — 23. »Quae cantum moderatur quasi choragus aetate jam provectior ipsa quoque deae famula est.« W. 24. »Cultus hicce liberior et lasciviter elegans Peithus famulis omnino competit.« W. Huc facit etiam Gerh. A. B. tab. LXVI.

407, 5. Vide Sapph. fragm. 62 apud Ahrens (Dial. aeol.) (69, B.) — 6. cf. Cr. Symb. IV. 165. — 11. ὑπτίας. cf. Welcker Akad. Kunstmus. p. 42 et Annali dell' Inst. III, 153. V, 151. — 13. Ad hoc caput laudat Welcker Mus. Capitol. IV, 17. Adde Müller Arch. 647. Pitt. Ercol. I, 8. Millin Gal. Myth. 553. — 18. Loci Homerici sunt II. σ, 217. φ, 18. σ, 317. χ, 396. — 21. Ad γάλακτι desiderat Jac. aliquod ferae nomen laudans Apollod. III, 13, 7, ubi ἄρκτων μυελός nutritus esse dicitur. Magis ex Nostri mente addiderim νεβρῶν ad μυελόν, cf. Heroic. 319, 26. — 23. De manibus pedum celeritatem adjuvantibus cf. Krause Gymnast. 367 et Böttiger Vasengem. III, 95. — 28. οἶον λέοντα. Valck. ad Herodot. VIII, 68 malit scribere οἶον τε ὄντα, contra scriptoris consuetudinem, qui conjungit οἶος omisso τε cum infinitivis. Pejus etiam Schaeferus οἶον θέοντα. Immo tanquam leonis catulum palpat Chiro Achillem. Nec apte Jac. scribendo οἶον λέοντας καὶ πτώνας ἀρπάζειν componit pavidissimum animal cum fortissimo, ceterum obsequens loco Pind. Nem. III, 40.

408, 1. ἀρπάζειν pendet a κολανεύει, ita, ut infinitivus effectum notet, ut infra 432, 18. — 4. Jam Jac. laudavit Luc. Zeux. §. 6. — 9. Respicere videtur Hom. II. λ, 832 et in ἡμερον — ὄμμα fortasse Pind. P. IX, 38. — 10. Jac. confert Eur. Bacch. 823. — 17. Equi nominantur H. II. π, 149. ib. Osann Auctar. lexic. 152 proponit ἀποκτενεῖς διώκων καὶ συνεκφεύγοντας. — 19. H. II. τ, 408. — 20. Spectat H. Od. τ, 163. — 21. Scrip-

tori videtur hic Pindarus obversatus esse P. II, 45. ib. ὑφ' οὗ constructio est, ut 216, 12. — 23. H. II. λ, 256. — 24. Vide locum geminum Heroic. 320, 28. — 27. Pro ἵππων nescio an legendum sit ἱππίων.

409, 8. cf. Tölken l. c. Müller Arch. 643, ibique citata. ib. Conjecturam Jacobsii confirmat Schol. adscribens ad ἀρά· ὅπερ κατηράσατο Θησέως ἐμπειρίν. — 18. ἄρχοντας. ἐνθαυόντες κατὰ τὴν σφαγὴν καὶ ἄρχοντες φέρονσι καὶ ἔκλουσιν ἤδη ποι. Sch. — 22. Vera prata hic repraesentata fuisse negat Welcker. ib. ἀκηράτους. Ex Eur. Hipp. 73. cf. Welck. Rh. M. 1833, p. 583. — 23. ἀνασχόσσαι. »Naiades improprie, ut videtur, dicuntur τῶν πηγῶν ἀνασχ. quasi parte tantum corporis exstantes, quod dearum terrenarum est a nymphis alienarum.« W. ib. τῶν μαζῶν. »Dum capillos vellicant et pectus tundunt, hinc et illinc manat aqua, qui sanguis est nymphae.« W.

410, 1. De Rhodoguna cf. Ctesias p. 152 ed. Baehr et Polyaen. VIII, 27. praeterea Cr. Symb. II, 674. — 6. Similia vide Luc. π. ὄρχ. §. 16. — 10. τὸν χαλινὸν διαπτύοι. Expressus locus ab Heliodoro et Greg. Naz. Carm. X, 105, notante jam Jacobsio. — 15. »Hoc habitu inter alia Minerva conspicitur in numis Brutiorum et aliis.« Jac. — 19. »Tales viros αἰρεῖν cupit, quales nunc ἤσκηκεν, nimirum inimicos, non amicos; truces, non elegantiores et delicatos.« W. — 23. παρὰλλάττον· οὐ μόνον παρήλλαται ἐς τὸ ἀναιμένον τῆς κόμης, ἀλλὰ καὶ ἐς αὐτὴν τὴν Ῥοδογύνην ἀνοικείως ἔχει (sic explicat lectionem αὐτὴν) ἅτε σεσοβημένην ἐν τρεχῇ καὶ διεγχευμένην. Sch. — 28. ὁ πόρα ἐρωτικὴ admonuit Jacobsium loci Pindarici Isthm. II, 7.

411, 1. De hac imagine egit optime Haase. vid. Pancration in Allg. Encycl. v. Ersch. und Gr. p. 380. ib. ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπία ὁ ἐν τῇ Ἡλιδι τόπος. φασὶ γὰρ τὸν Δία ἡσθέντα τὸν τόπον ἑαυτὸν (sc. ἑαυτῷ) ὡς κληῖρον κατασεῖν, ὁμωνύμως τοῦ ὀνόματος (sc. τῷ ὀνόματι) τοῦ οὐρανοῦ. Ὀλυμπος γὰρ ὁ οὐρανὸς προσεγορεύεται. Sch. ib. τὸ κάλλιστον propter magnam varietatem. cf. Haase l. c. 381. — 3. Respicitur Pind. O. III, 12. — 4. Lectionem ἀπλῇ explicat Schol. μονοειδεῖ, ἐπιμήκει χωρίῳ. — 13. αὐτῇ κόνει. qua conspersus erat. cf. Haase l. c. 382. — 15. cf. Haase l. c. 383. ὑπνιασμοὶ sunt, quum quis cadit supinus, ut ipse Arrichio. — 16. οἶον πίπτοντα. cf. Haase in Allg. Littz. 1843, Ergänzb. p. 735. — 18. ὀρύττειν. ἐξορύττειν ὀφθαλμούς ἢ ὀδόντας. Sch. — 19. De Spartanorum palaestra cf. Haase l. c. 382. ib. Ἡλεῖοι καὶ οἱ ἄγῶνες. Sic distinguuntur ludi Olympici a ceteris, illi autem significantur per praesides. cf. Gymn. 20, 16 et supra 394, 1. — 20. μέσον ἤδη. cf. Haase l. c. — 26. ἀριστέροισι. In sinistram partem inclinat Arrichio totis viribus, ita ut talum adversario extorqueat.

412, 4. νεώτατον. H. II. ο, 569. — 5. H. II. ψ, 796 et 62. — 7. συνέχει. H. II. σ, 32. — 8. ταῦτα scripsi, ut est Heroic. 305, 2. — 12. Utilitur toto hoc loco Müll. Arch. 658. vide etiam E. Braun in Annali etc. 1840, p. 119. Apud Müllerum errore positus est Tydeus pro Diomede. — 13. ἐνθ' ἐόν. »Rhetor Homeri respicere videtur Ἀγαμέμνονα δῖον.« W. — 14. Annotat schol. τὸ ἀδούλωτον καὶ τὸ πεπαρησιασμένον λαβὼν ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν τοῦ Τυδέως, τοσοῦτον γὰρ τοῦτον μετέχεν, ὥς ὁρμᾶν μὲν κατὰ τῶν θεῶν ἐν πολέμῳ, μέμψασθαι δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀχιλλεῖ προεβενούμενον — 16. Gestum moestitiae indicem illustrat H. W. Schulz. Annali dell' Inst. X, 180. — 24. ἐπ' ἐλέφαντι. Ex Hom. II. δ, 141.

413, 1. H. Od. λ, 234. — 3. ἔφηβος est Meles etiam in Amastrianorum numo N. Brit. 9, 8. — 4. ἐκβαλλων. cf. Aristid. I, p. 233 et 273 (407 et 478) etiam Himer. Ecl. XIII, 34, p. 234. ib. Similia exempla vide Apollod. I, 7, 3 et Dio Chr. XXXII, §. 78 ed. Emp. qui alter locus non ab ipso Dione profectus est. — 11. Lene Meletis flumen describit Aristid. I p. 233 et Himer. l. c. — 18. αὐτοῖς. h. e. iis, quae dicuntur de Critheide. — 20. κρήδεμνον. »Talia Nereides et Naiades gestare solent.« W. ib. »Coniuncta maris et fluminis numina ob maris vicinitatem, ut ap. Arist. I, 233 (407).« J. — 28. αὐγὰς λίθων respicit Isid. Pel. p. 560. — 24. vide Ep. 351, 12. — 26. Cogitavit, opinor, de hoc loco Ach. Tat. 5, 23 ed. Jac. — 28. »Loco Parcarum Noster Musas nascituro puero apposuit, poetae scilicet futuro, et quod Parcis est proprium τὸ κλώθειν, non sine arguto acumine tribuit deabus Parcarum decreta exsequentibus.« J. — 29. De apibus Musarum symbolo cf. Cr. Symb. II. 585. Lobeck Aglaoph. 817.

414, 3. cf. H. II. β, 751. Od. λ, 237. II. β, 850; §, 434; ο, 195. ib. Ἀξίϕ. ποταμὸς νῦν Βαρδάριος. Sch. Rectiorem accentum operae non expresserunt. — 5. Ex codd. retinui lectionem Πάνθεια, etsi ab omnibus ceteris scriptoribus nominetur Πάνθεια, quam formam tenent etiam in V. S. 224, 10 codd. r, f, β, h. De imagine ipsa scite egit Wiedasch in Allg. Schulztg. 1828, p. 377 sqq. Antoninorum aetate pictam esse statuit. — 10. Valde memorabilis enallage casuum est h. l. ib. ἄγειν τε καὶ αἰρεῖν. τὸ μὲν ἄγειν ταῖς γυναιξὶ μόναις, τὸ δὲ αἰρεῖν καὶ ἀμφοτέραις ἀρμόζει. Sch. — 11. Croesus in vasculo exhibetur descripto Mon. ined. de l'Inst. 54. — 12. τῷ Κρόῳ. τῷ Ἡροδότῳ ἔδει εἰπεῖν ὁ δὲ ἐφνείλατο διαφθεσθαι πρὸς αὐτὸν οὐκ αἰρούμενος. Sch. — 14. cf. Xenoph. Cyr. VI, 4, 2, 3 et de quadrigis ibid. VI, 4, 2. — 15. Respicit H. II. ρ, 53. — 16. cf. Xen. Cyr. VII, 1, 32. — 19. Apte confert ad h. l. Jacobs Ael. V. H. III, 24. — 20. cf. Xen. Cyr. VII, 3, 11 et 16. — 23. ἀκινάκην. εἶδος ξίφους μικροῦ, ὃ κοινῶς

παρμαχαιρίδιον λέγεται. Sch. — 24. Sedens Panthia cogitur, capite mariti reposito in ipsius gremio, secundum Xen. Cyr. VII, 3, 5, ut monet Wiedasch l. c. — 25. σιωπῆς ἐκφαίνεσθαι. Similis locus est V. A. 150, 6. ib. Noli cum Jacobsio ἀπῆρτηται scribere; sensus est: nondum defixit gladium, sed altius impellit.

415, 1. Euripidea fabula Protesilaus talem exitum habuisse videtur. cf. Welcker Trag. 498 et huc faciens anaglyphum apud Millin Gall. Mythol. 561. (tab. 156.) ib. cf. Eur. Suppl. 1001. — 2. θυσίας ἀρθεῖσα quasi ex sacrificio exsiliens, ornata enim erat ut ad rem divinam faciendam. vide infra 432, 24. ib. ἀσκεύαστον. τὸ ἀπερίεργον, τὸ χωρὶς σκευῆς καὶ ἐπιβλημάτων· σκευαὶ γὰρ τὰ τῶν ὑποκριτῶν ἐνδύματα πολυειδῆ τινα ὄντα. Sch. — 6. μυνητῆρες ἀνεσταλμένοι. vide Winkelmann VI, 1, 159. VII, 96, 31. — 12. ἀποστάξειν. Spectat Eur. Hippol. 525. — ib. »Cupido in tabula exhibitus tanquam testis et quasi cognitor illius operis.« J. — 14. Similem imaginem vide apud Ingh. Gal. Om. III, 220. — 16. ἐσπεσόμενον malim ex scriptoris usu. — 19. cf. Soph. El. 86. — 21. cf. Aesch. Ag. 1248.

416, 6. cf. Aesch. Choeph. 366. — 7. Ad βοῦς ἐπὶ φάτνῃ annotans Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐξαιρήτης σιωπῶντων cogitabat de alio proverbio βοῦς ἐπὶ γλώττῃ. — 10. cf. Aesch. Ag. 1264. ib. τῇ τέχνῃ. »Artis insignia intelligo, ipsa stemmata, quibus Casandra quasi amplecti conatur Agamemnonem, cum brachiis non esset datum.« W. — 16. Vid. Müll. Arch. 580, qui comparat Mus. PioCl. I, 50. Jacobsii egregiam correctionem ἀπτομένῳ firmat Ep. 361, 29 et locus infra 421, 29. — 17. cf. Cr. Symb. IV, 67. E. Braun in Annali dell' Inst. X, 269. — 18. Hunc locum tractat Müll. Arch. 461 et 462, adhibito Persio V, 31. — 23. De naidum habitu cf. Müll. Arch. 618. — 24. cf. Boiss. ad Aristaeon. 221. — 26. Artem veterum in hoc genere illustrant Plin. H. N. XXXIV, 19, 3. Julian. Ep. 8 et inde Cr. Melet. II, 7.

417, 2. De Daiphanti nobilitate cf. docte disserentem Schneidewinum Pind. Praef. LXXIII. — 5. ἐκ' Πέας. De templo Rheae cf. Ulrichs Topographie von Theben, in diss. Acad. Monac. 1841, p. 432. ib. χορευσαί οἱ noli referre ad Rheam, cum recens natum Pindarum nymphae saltando celebrent; contra Pind. P. III, 78. κοῦραι virgines Thebanae sunt, mysticis choris venerantes Magnam matrem ejusque comitem Panem; itaque noster locus nil facit ad Pindaricum. Nymphae enim propter Panem, quocum priore capite ludunt, hic adjiciuntur. — 6. De Pane canente Pindari carmen cf. Boeckhio collecta p. 591. — 8. Hue respexit fortasse Ach. Tat. III, 7, p. 64. — 11. Locus tangitur a Ruhnkenio ad Tim. 105. — 14. cf. Müll. Arch. 658. »Picturae hujus, nisi artifex, at auctor saltem et inventor

non sine magna veri specie haberi potest Apollodorus Atheniensis, Ol. 94 clarus, quem Plin. H. N. XXXV, 36 ea, qua solet, brevitate pinxisse dicit Ajacem fulmine percussam. W. — 16. cf. Quint. Sm. XIV, 548 sqq. — 17. ὑπαγέλων. Si vera lectio, est „pectori fluctus subjiciens.“ J. — 18. H. Od. δ, 502. — 21. H. II. v, 59. — 24. πῦρ ἄττει hinc duxit M. Eugenic. p. 74.

418, 1. cf. O. Jahn Vasenbilder p. 39. — 4. Haec res jam Herodoto nota, VII, 129. — 6. „Pictori et Neptunus Ossam Olympumque tridente dirimens et huius ictus effectus, simul igitur Neptunus cum tridente ad jaculandum paratus, simul montes jam percussi exprimendi erant. — Repugnantiam sensit rhetor et argutius explicat, Neptunum in eo esse, ut montes discindat, montes autem, antequam icti fuerint (aqua enim profluebat) dissiluisse; tum dextras Neptuni partes et contractas esse, quasi jam jaculatus fuerit, et eminere, eumque jactum minari non manus gestu, quippe quae jam emisit telum, sed reliqui corporis statu.“ W. Hunc locum tractat etiam Müll. Arch. 505. Uterque confert Claudian. R. P. II, 179. — 9. ἡπειρώτης. cf. Cr. Symb. III, 263. Hic est Π. φυνάλμιος ut infra 420, 15 γεωργός. — 10. ἐς ἀγκῶνα cf. H. II. κ, 80. ib. ὁρθοῦσθαι οὐ σύνηθες. ποιῇ γὰρ σχολιότητας ἐκτιόμενος ὁδῷ προβαίνων. — 11. H. II. β, 751. — 14. Cr. Symb. III, 266 agit de hoc Neptuno πετράϊω. Adde Panofka, „über verlegene Mythen“, p. 8. et in Annali dell' Inst. V, 133; Böttiger Kunstmyth. II, 326. 15. Welcker Glauci rarissime exhibiti imaginem laudat in Mus. Worsl. I, 103. Fabulae ambitum nuperrime demonstravit E. Vinet in dissertatione „sur le mythe de Glaucus et de Scylle“ Annali dell' Inst. an. 1843, p. 144 sqq. — 18. cf. Apoll. Rhod. I, 526 et Orph. Argon. 707.

419, 3. cf. Vinet l. c. 156 sqq. — 6. λάσαι. Jac. confert Museum Plocl. I, tab. 34, 35. V, p. 5—7. — 8. βρώσις praetuli vulgari lectioni respiciens 418, 13, adde Phil. Jun. I, 1 a principio. — 11. Non necessario requiritur, quod proposuit Jac. κλέουσαι. Alecyonum ipsarum ad Glaucum relationem vide indicatam a Vineto, l. c. 149, qui etiam de divinatione daemonis marini multa affert 148, 150, 155 sq. Alecyonas apparuisse Argonautis in paeane Pindarico discimus ex Schol. Apoll. Rhod. I, 1086. — 14. De Palaemonis apud Corinthios culta cf. Müller Orch. 176. Zoega Anagl. tab. 41 p. 189. Millin Gall. Myth. 401—404, Cr. S. IV, 13. Tangitur a Philostr. etiam Heroic. 325, 3. — 16. cf. Böttiger Vasengem. II, 144. — 17. „Illae deae cum Leucothea conjunctae χορεύουσαι ἐφάνησαν τῷ Σίσυφῳ καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελέαργον ἄγειν τὰ ἱεθμία, secundum auctorem Argum. Isthm. I, p. 514, qui hoc derivavit ex deperdito Pindari carmine apud

Apoll. Dyse. de Synt. p. 158. J. — 20. cf. Eckhel D. N. II, 242. C. I. 1104, Paus. II, 2, 1 de hoc adyto, praeterea M. Arch. 313. Welcker Nachtrag, 137. — 21. „Haec tabula et decima quarta lucem sibi foenerantur mutuam, quatenus — duo rei momenta continua in iis commissa sunt. Et nunc quidem ejus rei rationem falsam sophista profert hanc, Neptunum Sisypho pueri adventum praedixisse et sacra eum parare jussisse.“ W.

420, 1. Lechaemum repraesentatum vide apud Millingen Syllog. of anc. coins Pl. II, 30. adde Panofka Terracott. 75. — 3. Jac. suspicatur scriptorem dedisse ξυγχορεῖς γὰρ πον καὶ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρίναισθαι. Sic abundarent verba ξυγχορεῖ καὶ πλέωμεν, quibus glossa annexa est ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποκρίνεται, eaque deinde in ordinem recepta, haud apte adscripto καὶ et indicativo in infinitivum mutato. Animi causa libet adscribere notam schol. cod. p. 1761: ὑπὲρ ποδὸς ὑποκρίνεται. ὑπὲρ τῆς κινήσεως τοῦ ποδὸς πλάσασθαι ὑπόκρισιν, σχηματίζει καὶ πλάσαι ὑπόκρισιν, ὥστε πεζεύοντας πλέειν δοκεῖν. — 11. cf. Heroic. 311, 5. ib. ἐπὶ πτης Πόσειδων tractatur a Gerh. Auserl. Vaseng. I, 47. — 12. Theocr. XI, 26. — 15. γεωργόν. De agresti Neptuno cf. Cr. Symb. III, 263. Müller Arch. 504, 2. — 22. ὁπόσην jam Heyne conjecit Op. V, 125. — 27. Verba σήραγγας τε καὶ μυχοὺς videtur respexisse Paul. Silent. Therm. 13. (21.) — 28. Ducta haec ex Pind. P. I, 21 sqq. — 30. Locus geminus est V. A. 92, 10, unde κρᾶσιν pro φύσιν scribendum esse suspicatus sum.

421, 2. Locus geminus est V. A. 92, 3. — 13. „Rhetor quod picturae serpentem thesaurum custodire dicit, non magis verum est, quam quod Palladis draconem auri custodem esse asserit.“ W. De οἰκονομῳ hoc serpente vid. Gerh. Ant. Bildw. 103, a. Grundzüge der Archaeol. 74. praeterea R. Rochette N. Annales de l'Inst. I, 322. O. Müller Pallas-Athene, 80, in Encycl. Ersch. et Grub. — 15. cf. Cr. Symb. IV, 580.

422, 11. cf. Lob. ad Phryn. 754. — 14. γαστέρα. Jac. confert Galen. de simpl. med. fac. XI, 13. (Opp. XIII, 304, a. qui ait κοιλίαν αἰθρίας ἐκαιοῦσιν τινες, ὡς πεπτικὸν φάρμακον. — 15. Ante ὑπηνῆαι Jac. plene interpunxit; at pertinent ea verba ad παρέχονται: mergi visu praestricto capti medicis inserviunt. Quod vir cl. πῦρ pro γὰρ scribi malit, id jam ex verbo ἐναστράπτουσιν intelligitur. — 22. Simile de corylis narrat Antig. Caryst. 27. — 24. Respicit Hom. Od. δ, 413. Adscribit Jac.: „Dura oratio, sed, si sana est, in hunc modum explicanda: τὸ αὐτοῦ ἐστάναι ἐν μ. τ. δ. ἐστὶ τὸ ἐστάναι τοῦ Πρωτέως. Vide tamen, an rectius sic scribatur: ἔστι δ' ἀπὸ τοῦ μὲν ἐν μ. αὐτ. ἔστι δ' ἀπὸ τοῦ οὗτω ἐν—.“ Mutatione tamen non opus. M. Apostoles allevit verbis ὁ Πρωτεύς· κατὰ τὸν Πρωτέα.

423, 10. ὁπόσα μανθάνει. cf. V. A. 4, 20. — 12. cf. Hom. Od. 4, 116. — 13. Idem iudicium de Cyclopi-
bus vide Heroic. 302, 4. 283, 17. Poetas quum appellat,
unum Homerum indicat. — 17. vide Theocr. XI, 33. —
18. Redeunt haec verba Her. 331, 7. adde 302, 14. —
19. cf. Theocr. XI, 17. — 21. ἡ δὲ ὄν ὁ μ φ α κ ο ς. „Theocr.
XI, 21 Galateam dicens φιαροτέρων ὁ μ φ α κ ο ς aliud
quid spectavit.“ W. — 22. Memorabilis nota schol. in
p. 1761: ὁ πο υ ἡ γ ῆ. διότι ἐκεῖνος ὄρεος τὸ σχῆμα καὶ
ἄριος προσεγράφη. — 23. Theocr. XI, 50. — 24. τὸ ἐς
ὄνυχας ἦκον. Ut est V. S. 259, 4. τὸ μὲν ἐς πατέρα
ἦκον. — 25. Jacobsii conjecturam ἀχρεῖον ab Osanno et
in Sylloge Epigr. p. 151 et in Cornuti ed. p. 242 impro-
batur. — 27. παρθένου Τρίτωνος sunt Nereides, quas
Nostro Tritonidas vocare libuit, quia Triton aequae ac
Nereus maris tenet imperium et quia Nereides cum
Tritonibus, quos Tritonis, tanquam maris domini, ap-
pellare possis filios sive populum fere junctae ab arti-
fibus repraesentari solent.“ W. cf. praeterea Müller
Arch. 616, §. 3 et Gerh. A. B. tab. 320 (p. 409).

424, 1. Repetitur locutio in V. A. 98, 18. — 2.
ἰστίον. Fortasse huc respexit Ach. Tat. p. 6 ed. Jac. —
7. συναπολήγουσα α. γ. „planta pedis, et quae est
in extrema hac corporis parte venustas.“ J. — 10. Fa-
bula illustratur Schol. II. ψ, 660, quibus adhibe Müller
Orch. 184, Welcker Ep. Cycl. 64. — 12. Phlegyarum im-
portunitatem castigat Hymn. Hom. in Ap. 270, adde
Schol. Eur. Phoen. 691. — 23. Simile vide V. A. 84,
16. ib. cf. Müller Arch. 517. de Apolline μετάνει. —
25. ἀπὸ receptum defendo ex loco, quem jam J. lau-
davit Her. 319, 19. ib. μετρίαιμα θυμῷ κεκραμέ-
νον hinc duxit Isid. Pel. 600. Indidem profecit Ari-
staenet. 2. ed. B. scribens ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὁμμά-
των βολαῖς, quod vidit Wyttenbach. Opusc. I, 53. —
26. „Apollinis oculi, quod in hoc genere certaminis
praecipuum, motum manuum adversarii accurate ob-
servant, eumque ita sequuntur, ut simul cum illius ma-
nibus tollantur simulque descendant.“ J.

425, 1. cf. H. Od. 2, 576. sive II. φ, 407. — 3. vide
Paus. IX, 36, 2. — 4. ἄνδρες κεφαλαὶ laudantur etiam
ab Herodoto IX, 39. 5. Atlantem sic cum Hercule
exhibitum vidit Paus. V, 10, 2. 18, 2. Praeterea cf.
maxime Gerhard Archemoros p. 42, 46, 60 sq. etiam
Müll. Arch. 601. ibique laudata. — 7. Supple cogita-
tione verbum e. g. ἐφη s. ὁμολόγει. — 14. τὸν ἄθλον
h. l. delendum esse jam Jacobsius intellexerat, quod
me fugit in conscribenda annotatione critica. Nequeo
hic Welckero assentire dicenti: „sophisticum acumen
est in oppositis χεῖρες et σικαί, ἀπαιτοῦσαι τὸν ἄθλον
et ἔρπονται τὸν ἄθλον, denique in voce ἄθλος de heroe
picto simulque de pictore adhibita.“ ἐρῶσθαι = verum
esse habes Heroic. 317, 33. — 16. ἐπιθολοῦσιν. ni-

hil ex eminentibus obscurant, sed potius inde (ἐκ τῶν
ἐκκεκμημένων) lucem in reducta transferunt. — 21. Jac.
scribens καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ νεῖκος addit: „in signis coe-
lestibus veteres amicitiae et inimicitiae conspiciuntur,
quibus, antequam in coelum pervenirent, affecta fue-
runt.“ Incertum tamen, num haec sit scriptoris sen-
tentia. Schol. certe non ita intellexit, cujus haec nota
est: Ζέφυρος γὰρ καὶ νότος καὶ ὅσα δυνάτωτερα τῶν πνευ-
μάτων φιλίαν ἔχουσι, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γὰρ πνέουσι, τῶν πνευ-
μάτων ἐναντία ὄντα (excidisse nonnulla patet) μάχονται
πρὸς ἄλληλα. — 24. De Antaeo, Aegyptiorum deo cf.
Letronne Recueil des Inscr. de l' Egypte, p. 31. Wil-
kinson Manners and customs of the ancient Egyptians.
IV, 140. Mythum primus ex Graecis poetis Pisander
illustrasse videtur. cf. Müller Dor. II, 476. Gerhard
Auserl. Vasengem. II, 36. Adde Cr. Symb. II, 83.
Imagines indicantur a Müller Arch. 635, immemori
tamen nostrae, et a Gerardo in Annali dell' Inst. III,
150. — 25. κολωνοί. Jac. confert Lucan. IV, 590.

426, 2. cf. Gerhard Auserl. Vas. II, 101. — 3. Her-
cules εὐμηλός s. μηλὼν tractatur a Cr. S. II, 620. Ejus
fabulae icones vide apud Müller Arch. 635 indicatas
ut apud Gerhard in Archemoro, p. 41 sqq. ib. Jac.
scribebat ex γ, g καὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων ἄδόμενα, οὐκ
ἐκείνας ἐλεῖν θαῦμα vertens: „quod ad historiam de
Hesperidibus attinet, non mirum est, Herculem illas
vicisse.“ At ἄδόμενον, quod meliores libri praebent,
cum superioribus cohaeret. Constructio eadem est ac
V. A. 155, 13. — 7. Ex H. II. ζ, 127. ib. αὐτὸν le-
gendum esse recte intellexit Boiss. ad Heroic. 399. —
9. cf. Heroic. 292, 24. — 11. ῥίψ pro θηρίψ optime
emendavit Jac. in Callistr. XII; huc eadem correctio ex
H. Od. 4, 190 ducta non convenit. — 13. περιήται
cum Heynio intellige de turgido et toroso quasi cir-
cumducto brachio. ib. τὰ σφρηγῆλατα Jac. monet
respi-ci Theocr. XXII, 46. — 14. Huic Antaeo com-
mode oppones Hyacinthum, 399, 27. ib. ξυνδεδεμέ-
νον συντεθειμένον καὶ συμπειλημένον κατὰ τοὺς ἀνδράν-
τας. Sch. — 22. Fuit locus ante oculos Libanio IV, 1082. —
24. Huc facere videtur observatio Creuzeri zur Gal-
lerie etc. p. 37. — 27. De Pygmaeis egere Jablonsky
Panth. Aeg. II, 175 et H. Schulz in Annali dell' Inst.
X, 164, ubi laudat Strab. XVII, 564. Aristot. H. A.
VIII, 12. Mel. III, 8. Ptolem. IV, 8. Adde Schneidewin
ad Eustath. p. 51. Gerhard Aus. Vas. II, 105 et Mül-
ler Arch. 640, a quo citantur Zoeg. Bassir. 69. Tischb.
II, 18, 7. Millin. Gal. I, 63, 72.

427, 9. καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. „non robo-
randum, sed tegendum, ut αὐόν.“ — 14. Fortasse hinc
duxit Isid. Pel. V ep. 249. p. 634. d. ἡ κεφαλὴ ἡ κα-
θάπερ ἀκρόπολις τοῦ σώματος οὖσα. — 21. Ἄργος βλε-
πων. cf. Eur. Herc. fur. 917. — 22. ἄρματα. Pluralem

tuetur idem H. f. 941. — 26. De forma Ἐρκείου cf. Lob. ad Soph. Aj. 82. — 27. τὴ γένῃ ex ἀγεννῇ, unde γεγενῆ fecit Piers. Veris. p. 234. et Valck. Diatr. p. 170. πρωτόγονα G. Koenius ad Greg. Cor. p. 653. ἐδ-γενῇ Boissonadus a Jacobsio ad h. l. laudatus, correxi memor rarioris hujus notiois Nostro usurpatae V. S. 254, 6. 258, 8, quam hic aliquis adjecto βρέφη explicare voluit.

428, 4. Glossema glossema explicatur a M. Apostole: περὶ τοῦ δακρῦσαι. ἕνεκα τοῦ ἐλκύσαι τὸν Ἡρακλέα πρὸς δάκρυα καὶ πρὸς συμπάθειαν. Quod cetera verba attinet, nescio an eorum hic sit sensus: noli mirari lacrimas puerorum expressas in imagine, aureae enim illorum sunt lacrimae (h. e. suaves et jucundae) et parvae pariter ac magnae. — 5. Jac. confert H. II. v, 572. — 8. Haec referunt Euripidem H. f. 926. — 11. »Furiam vocare videtur, quae in tragoedia magis proprie dicitur Λύσσα. Haec Herculis pectus insidet, non Erinys.« W. — 12. ἐσφρίσαστο. cf. Eur. H. f. 844, et ad 13. χορεύει ibid. 867. — 19. De hac fabula cf. Creuzer, Hercules Buzyges in Annali dell' Inst. VII, 108 et Symb. IV, 417, ubi laudat Lactant. I, 21. Adde Eudociam p. 209 sqq. Callimachum in Dian. 161. Apollon. Arg. I, 1214. Apollod. II, 7, 7. Hi duo ultimi Thiodamantem faciunt Thessalum. — 20. τοῦ τ. σιτίου. cf. Cr. Symb. I, 98. M. Lopez in Annal. dell' Inst. IV, 68 sqq. — 21. cf. Pindari fragm. ed. Boeckh. p. 639. Bergk. Poet. lyr. Gr. 262. — 26. ἀπορεῖν. Mira est Apostolis nota: τὸν Θεοδόμαντα, ἀλλ' εἰδέναι. Terra, quamvis raro aretur, tamen ubi vomerem admittit, non videtur inops.

429, 2. cf. Müller Arch. 470. — 7. Vas Volcentinum, quod edidit Roulez Acad. Royale de Bruxelles. T. IX, n. 3. (Melanges de Philologie etc. Fasc. IV, 4. Brux. 1843.) adhuc solum est, quo Abderus ab equis Diomedis discerptus exhibetur. — 18. cf. C. Fr. Hermann Versuch einer urkundlichen Geschichte von Abdera. Schulzlg. 1830, 507 sqq. — 23. διὰ τοῖν ποδοῖν ἐκδεδυκώς per pedes excoriatus.

430, 1. ξυμίτας Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς ἄρτους κατὰ γένος οὕτως ἐκτίθεται. ἄζυμον ἄρτον καὶ ξυβαμίτην, σμίδα λεπτήν, ἐγκρυφίαν καὶ κλιβανίτην, ὃν κρινίτην φασὶν οἱ Ἀττικοί. Sch. — 2. ὁκταβλώμους est ex Hesiod. »Egy. 442.—ib. ἀντοὺς ἔχεις. Jac. malit ἀντοῦ ἔχεις. Locus bene habet: dicit, panes tales tanquam ὄψον esse, dummodo ne puer ὄψον, quale in coenis soleat apponi, desideret. — 5. δρυπεπεῖς etiam Jacobsium voluisse, docet ejus annotatio. — 11. Jac. proposuit ἐπὶ τῇ τρασιᾷ πλεῖν, recte repugnante Welckero. — 12. ἀπραγμοσύνης. Ducta ista ex Aristoph. Nub. 1005, cujus scholiastam expilavit, qui nostro loco haec allevit in p 1761: ἀπρ. εἶδος ἄνδρος. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις σμίλακος

ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης ἀντὶ τοῦ πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ οὐ πολυπραγμοσύνης. οἱ δέ, ὅτι ἀπραγμοσύνη φυτόν ἐν Ἀκαδημίᾳ φυτόμενον. — 13. Proxime accedit ad hanc imaginem figurarum multitudine vas Volcentinum apud Gerhard Auserl. Vasengem. I, tab. 3, 4. De magno fictilium numero, in quibus hoc argumentum repraesentatur, egit idem l. c. p. 4 sqq. Hanc picturam saepius adhibet, cf. p. 12, 14, 16, 18. Praeterea cf. Welcker Zeitschrift etc. 265 sqq. Müller Arch. 542. Creuzer Symb. III, 427, 523. ib. Respicitur H. II. v, 4 sqq. — 14. Ex Pind. Ol. VII, 35 sqq. — 15. ὡς ὁ πέλεπτος. Simile est V. A. 121, 16. neuter locus mutatione eget. — 21. δῆμοι. Etiam in Vole vase δῆμος agnoscitur a Gerardo l. c. p. 16. — 22. cf. Pind. Ol. VII, 47. — 26. De hoc Pluto cf. Creuz. Symb. III, 458. Gerhard Ant. Bildw. 79, a, b. et Auserl. Vasengem. II, 17. — 27. βλέπων. vide V. S. 234, 23 et G. E. Schulz Annali dell' Inst. 1839, 125.

431, 3. cf. H. Od. τ, 431. — 4. ἐκ γειτόνων. Non erat, cur Jac. mallet ἐκεῖ τόπων scribi. vide Menandrum ed. Meineke fr. inc. 232. — 10. Hesiod. »Egy. 777. — 13. ἔριον. »Significatur tenue illud vellus, quod est in araneae thorace.« J. — 23. vid. Welcker Schulzlg. 1832, p. 171. — 24. Eadem verba leguntur Heroic. 304, 18. — 26. Vide iterum Heroic. 311, 17.

432, 10. θαῦμα καὶ τὸ πῦρ. Vide hac de re Paus. IX, 18, 3. Anth. P. VII, 339 et 396. Welcker Trag. 569 in Euripidis Antigona idem fuisse suspicatur. — 15. Nec sepeliri nec cremari κεραννοθέντες solebant, quippe ἄσηπτοι. cf. Artemid. Onirocr. II, 9, 145. Plut. Symp. IV, 2, 3. Convenit Eurip. Suppl. 935, cui nostra imago adversatur. — 17. cf. Eur. Phoen. 1182. — 22. Si scriptoris sententiam assecutus sit Heyne, saltem scribendum fuit τὰ πρόσφορα ἔχειν ἡγουμένη, ut est 414, 22. — 23. cf. Eur. Suppl. 1058. — 27. χαίρειν. »Vulgaris enim opinio ferebat, παρῆναι νεκροῖς οὐ θεμιτόν.« J, qui confert Eustath. ad Od. γ, 792, 43. Valckenaer ad Eur. Hippolyt. 1437.

433, 1. Argumentum petatum est ex Thucyd. I, 137. Plut. Themistocl. 28. — 3. τὸ σημείον. cf. Xenoph. Anab. I, 10, 12. ib. ἐπὶ τοῦ γρ. θρ. scribendum esse docuit etiam locus V. A. 11, 30. — 4. καλᾶσιν. λινὸν ἱμάτιον πλατύ. adscr. Mich. Apost. — 5. κἀνδυν. cf. Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 13. — 11. cf. Thucyd. I. c. — 13. ἐπὶ τοῦ λίθου. Apte confert Jac. Aristoph. Acharn. 683. — 18. cf. Müller Arch. 625, 681 sq. et a Welckero laudat. Millingen vasc. Coghill. 27. Mus. PioCl. V, 37. Gal. di Firenze Stat. III, 120. Augustin. gemm. II, t. 21. — 22. παιδία. cf. Bouillon III. Basr. XIII, 4. — 26. vide Müller Arch. 453. — 29. ὄρης. Simile est, quod legitur Heroic. 303, 24.

434, 3. Hic quoque malim cum T. Hemsterhusio

legere τῇ ἐλῆ, ut supra 403, 12. — 7. Tractata haec imago est a Creuzero Symb. III, 182. — 8. Ἑλλὸς. cf. Schol. H. II. π, 234. — 10. De hoc choro errabat O. Müller ex Thebis Boeotiis Dodonam perlatam esse columbam existimans, vid. Böttiger Amalth. I, 122. Thebae Aegyptiae dicuntur, unde columbas fatidicas Dodonam advolasse narrat Herodot. II, 55. — 12. Ex H. II. π, 233. ib. ἀντοσχέδιοι. conferatur locus V. A. 49, 21. — 17. ὁμοφῆς μεστόν. Respexerit huc Heliod. II, 16 p. 90. laudatus a Jacobsio. — 18. De Echus repraesentatione vide Wieseleri doctissimam disserta-

tionem, quae inscribitur: „die Nympe Echo.“ ibique p. 6 sqq. — 21. Horarum imagines commemorat Müller Arch. 609, omisso nostro loco. „Horas saltantes, i. e. anni choream agentes, non quasi coelo in terram descendentes, sed terram levi passu superlabentes nescio an praeter nostrum opus elegantissimum aliud nullum exhibeat.“ W. ib. πύλας. cf. H. II. ε, 749. — 22. „Homerus de coelo demissus in coelum rediit. vide Animady. ad Anth. Gr. III, 2. p. 145.“ J.

435, 3. Non debuit Jac. offendere in dativo τῶ ληϊφ. — 4. Eadem verba vide Heroic. 294, 10.

ΦΙΛΟΣΤΥΛΑΤΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ

EIKONΕΣ

